

Arrest

nr. 327 234 van 26 mei 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114/1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Costa Ricaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister voor Asiel en Migratie, van 17 oktober 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met/zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 november 2024 met refertenummer 123029.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 maart 2024 diende de verzoekende partij (hierna: verzoeker) een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische echtgenote.

1.2. Op 17 oktober 2024 weigerde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde), het verblijf voor meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing, die op 28 oktober 2024 ter kennis werd gebracht van de verzoekende partij, is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.03.2024 werd ingediend door:

Naam: F. V. (...)

Voorna(a)m(en): J. C. (...)

Nationaliteit: Costa Rica

Geboortedatum: 25.01.1988

Geboorteplaats: A. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn Belgische echtgenote B. M. (RR: (...)), in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende stukken voorgelegd:

- *Loonfiches van tewerkstelling bij EasyLife – Dilito NV op naam van referentiepersoon voor de periode van maart 2023 tot april 2024. Deze tewerkstelling blijkt beëindigd, waardoor geen rekening meer kan gehouden worden met deze bestaansmiddelen.*
- *Jobbonus voor 2023. Niet duidelijk op wiens naam dit was, we geven het voordeel van de twijfel gelet de aanvang van tewerkstelling overeenstemt met de start van haar vorige tewerkstelling. Heden echter werkt mevrouw niet meer bij EasyLife – DILITO NV, mevrouw stelt zelf dat ze er meer zal verdienen, wat maakt dat niet duidelijk is of ze ook dit jaar nog recht zal hebben op de jobbonus, waardoor er bij de actuele bestaansmiddelen geen rekening kan worden gehouden met de jobbonus.*
- *Attest RJV dd. 05.07.2024 met betrekking tot vakantiegeld 2024 en storting sociaal fonds op 01.12.2023 va, 609.86 euro. Dit vakantiegeld en de eindejaarspremie zijn opgebouwd op basis van tewerkstelling in 2023, een tewerkstelling die inmiddels een einde nam. Deze zijn dan ook heden niet meer actueel.*
- *Loonfiches van tewerkstelling bij Transformics voor juni 2024 tot augustus 2024. Met de maand juni houden we geen rekening, daar deze geen juiste weergave is van een gewerkte maand. In de maanden juli en augustus verdiende mevrouw gemiddeld € 1754,22.*
- *Uittreksel groeipakket: kinderbijslagen worden echter expliciet uitgesloten bij de beoordeling van de besetaansmiddelen in art. 40ter VW. waardoor deze bij onderhavige aanvraag buiten beschouwing worden gelaten. Naar analogie wordt ook het "onderhoudsgeld" en "achterstallige onderhoudsgeld en de helft van de buitengewone kosten" zoals werd voorgelegd, niet in overweging genomen gelet dit geld dient voor het onderhoud van het kindje dat mevrouw reeds ten laste heeft en dit niet kan aangewend worden om meneer mee ten laste te nemen.*
- *Voor wat het "puppygeld" betreft: mevrouw ontvangt gelden voor het kweken van puppy's. Uit de overeenkomsten blijkt dat deze aankoopssom eveneens mits inbegrip is van identificatie, registratie en vaccinatie. Het is niet duidelijk hoeveel deze zaken kosten, en hoeveel reeds van dat bedrag dient besteed te worden aan voeding en verzorging. Hoeveel na aftrek van al deze werkingskosten netto overblijft van de voorgelegde aankoopssommen waar mevrouw vervolgens over kan beschikken om in haar eigen levensonderhoud en dat van meneer te voorzien, is niet duidelijk. Bovendien schrijft referentiepersoon dat zij haar hond opnieuw pups zal trachten te laten krijgen, het is niet duidelijk in welke mate dat op stabiele wijze lukt en of de inkomsten daaruit dus stabiel zouden kunnen te noemen zijn. Evenmin is duidelijk of mevrouw een hobbykweker is met maximaal 5 nesten per jaar dan wel een occasionele kweker met maximaal 2 nesten per jaar –en dus zoals aangehaald of dit aantal nesten bijgevolg gehaald wordt, om louter uit het kweken te kunnen beoordelen of er sprake is van stabiele en toereikende bestaansmiddelen.*

- *Uittreksel van verzekering, met uitbetaald bedrag (tewerkstelling BV Dakwerken Hofman) voor oktober 2023 op naam van betrokkene zelf. Met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het is immers de Belgische referentiepersoon zelf die moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in het levensonderhoud van zichzelf en haar gezinsleden (Grondwettelijk Hof, arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019). Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015, arrest RvS nr. 235.265 dd. 28.06.2016 en arrest RvS nr. 236.022 dd. 06.10.2016).*

Uit voorgelegde bewijzen kan afgeleid worden dat het gemiddeld maandelijks netto-inkomen van de referentiepersoon gemiddeld € 1754,22 bedraagt. De bestaansmiddelen zijn dus ontoereikend voor huidige gezinssituatie. Referentiepersoon beschikt dus niet over bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend voor dergelijke gezinssamenstelling.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient in een dergelijke situatie een behoefteanalyse gemaakt te worden. Voor zover uit het administratief dossier van betrokkene iets terug te vinden is om deze berekening te maken, blijkt alvast dat de referentiepersoon een huishuur betaalt van 628,19 euro per maand. Verder blijkt dat er 150 euro voor gas en elektriciteit per maand dient betaald te worden, 59,2 euro per maand voor water en 300,96 euro aan kosten voor telefonie, internet en TV betaalt. Tot slot werd ook een vakbondspremie van 13,78 euro vermeld, een hospitalisatieverzekering van 29,13 euro, en de zorgpremie en lidgeld mutualiteit van samen 14,1 euro vermeld. Nog ongeacht het gegeven dat er geen afrekeningen werden voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat de tussentijdse facturen voor nutsvoorzieningen zouden volstaan, blijkt dus op basis van wat voorligt dat mevrouw heden reeds maandelijks 1195,36 euro aan vaste kosten heeft van de kostenposten die ze doorgaf. Dat maakt dat er van haar gemiddelde inkomen nog slechts 558,86 euro overblijft voor het betalen van alle andere vaste en variabele kosten. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel kan heden bezwaarlijk worden aangenomen dat alle overige vaste en variabele kosten (kledij, schoolkosten, (para)medische kosten, voeding, vervoer, ontspanning, (verplichte) verzekeringen) met dit bedrag voldaan zouden kunnen worden. Dit overblijvende bedrag van 558,86 euro is te laag om een minimum aan waardigheid voor alle betrokkenen te garanderen met een bijkomende volwassen persoon ten laste, zodat zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te kunnen staan.

Bijgevolg wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat is aangetoond dat niet is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Ai dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter, 41 § 2 en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het redelijkheidsbeginsel.

“Aangezien verzoeker volgens de bestreden beslissing zijn aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dd. 18.03.24 indiende;

Aangezien conform art. 42, 51 vv. “ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag” het recht op verblijf erkend wordt of niet t.t.z. in casu uiterlijk 17.09.24;

Aangezien de thans bestreden beslissing dateert van 17.10.23;

dat aldus de thans bestreden beslissing laattijdig is genomen zodat aldus - conform art. 52, 54, lid 1 van het K.B. van 08.10.81 – “indien er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een l' verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ” overeenkomstig het model van bijlage 9 af

m.a.w. verzoeker in het bezit had gesteld moeten worden van een BIVR type F;

dat het arrest nr. 255.275 van 15 december 2022 van de Raad van State, waarbij werd geoordeeld dat artikel 52, 54, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit (de bepaling waarin dus staat dat bij het uitblijven van een beslissing een kaart zou moeten worden afgeleverd) geen rechtsgrond vindt in artikel 42 van de Vreemdelingenwet en toepassing van artikel 52, 54, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit een schending vormt van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, in casu geen toepassing kan vinden;

dat immers in voormeld arrest nr. 255.275 de RvS als cassatierechter een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verbreekt waarin de RvV toepassing maakte van artikel 52 54 Verblijfsbesluit en oordeelde dat een F kaart afgeleverd moest worden aan de ouders van een minderjarig Belgisch kind nu DVZ geen beslissing genomen had binnen de zes maanden na de aanvraag;

dat evenwel cassatierechtspraak van de RvS in principe alleen gevolgen heeft voor de betrokken partijen (interpartes) en géén precedentenwerking of rechtstreekse gevolgen heeft voor derden (erga omnes);

dat het anders is wanneer een administratieve rechtshandeling, zoals een algemeen besluit of reglement, vernietigd wordt door de RvS als annulatierechter;

dat een dergelijke vernietiging wél een uitwerking erga omnes heeft aangezien door de vernietiging van een besluit of reglement de RvS de administratieve rechtshandeling immers retroactief uit het rechtsverkeer haalt en het geacht wordt nooit te hebben bestaan;

dat hoewel de Rv artikel 52 54 Verblijfsbesluit strikt genomen niet vernietigd heeft en dat artikel dus nog bestaat, heeft het RvS arrest toch gevolgen voor andere aanvragen gezinshereniging ingediend door een derdelands familielid van een Belg of Unieburger;

dat volgt uit artikel 159 Grondwet dat stelt dat hoven en rechtbanken alleen (algemene, provinciale en plaatselijke) besluiten en verordeningen mogen toepassen die wettig zijn (= exceptie van onwettigheid); dat artikel 159 Grondwet zich alleen tot de rechtscolleges richt en niet tot het bestuur;

dat het bestuur (zoals DVZ of een gemeente) dus niet op eigen gezag besluiten of reglementaire bepalingen buiten beschouwing kan laten (zie onder meer RvS 19 september 1991, nr. 37.671; RvS 22 september 1992, nr. 40.449; RvS 22 april 1997, nr. 65.974);

dat op de regel dat de uitvoerende macht niet bevoegd is om een reglementaire bepaling buiten toepassing te laten wel een uitzondering bestaat: wanneer het besluit of reglement aangetast is door een flagrante en

onbetwistbare onwettigheid, moet het besluit als onbestaande beschouwd worden, ook door het bestuur (zie onder meer RvS 22 november 2018, nr. 243.019; RvS 29 april 2008 nr. 182.591; RvS 22 april 1997, nr. 65.974, A.J.T. 1997-98, 527, noot J. Theunis);

dat echter in voormeld arrest nr 255.275 de RvS zich niet uitspreekt over de vraag of artikel 52 54 Verblijfswet aangetast is door een 'dermate manifeste en onbetwistbare onwettigheid' dat het als onbestaande beschouwd moet worden;

dat eerdere rechtspraak van de RvS én het Grondwettelijk Hof (GwH) in tegenovergestelde zin eerder lijken te wijzen op het 'betwistbare karakter' van de (on)wettigheid van artikel 52 54 Verblijfswet;

dat in 2017 de RvS immers nog in een ander cassatiearrest stelde, gesteund door Mee arresten van het GwH, dat de termijn van zes maanden in artikel 42 Verblijfswet een absolute vervalttermijn is, dat artikel 52 Verblijfsbesluit 'integraal de uitvoering is van artikel 42 Verblijfswet en dat artikel 52 Verblijfsbesluit als lagere norm niet strijdig kan zijn met artikel 42 Verblijfswet zodat er in alle gevallen ambtshalve een F kaart moet afgeleverd worden aan de echtgenoot van een statische Belg wanneer geen beslissing genomen is binnen de zes maanden na de aanvraag (RvS 17 januari 2017, nr. 237.042);

dat in het arrest n . 121/2013 het GwH uitdrukkelijk vaststelde dat zowel uit de parlementaire voorbereiding als uit het algemeen opzet van de artikelen 40 en verder van de Verblijfswet blijkt dat de wetgever gewild heeft dat de termijn van zes maanden waarbinnen over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht beslist wordt, in elk geval nageleefd wordt (GwH van 26 september 2013, nr 121/2013);
dat daaruit volgens de RvS volgde dat de termijn van zes maanden een vervalttermijn is;

dat de RvS ook verwees naar een arrest nr 128/2010 waarin het GwH wees op de dubbele waarborg voor de betrokken vreemdeling: "enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt. ";

In het arrest nr. 255.275 van 15 december 2022 van de Raad van State werd geoordeeld dat artikel 52, 54, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit (de bepaling waarin dus staat dat bij het uitblijven van een beslissing een kaart zou moeten worden afgeleverd? geen rechtsgrond vindt in artikel 42 van de Vreemdelingenwet en toepassing van artikel 52, 54, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit een schending vormt van artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Het komt er dus op neer dat er niet meer mag worden overgegaan tot de afgifte van een F-kaart wanneer de beslissingstermijn overschreden wordt

dat echter in voormeld arrest nr. 255.275 de RvS als cassatierechter een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verbreekt waarin de RvV toepassing maakte van artikel 52 54 Verblijfsbesluit en oordeelde dat een F kaart afgeleverd moest worden aan de ouders van een minderjarig Belgisch kind nu DVZ geen beslissing genome had binnen de zes maanden na de aanvraag;

dat evenwel cassatierechtspraak van de RvS in principe alleen gevolgen heeft voor de betrokken partijen (interpartes) en géén precedentenwerking of rechtstreekse gevolgen heeft voor derden (erga omnes);

dat het anders is wanneer een administratieve rechtshandeling, zoals een algemeen besluit of reglement, vernietigd wordt door de RvS als annulatierechter;

dat een dergelijke vernietiging wél een uitwerking erga omnes heeft aangezien door de vernietiging van een besluit of reglement de RvS de administratieve rechtshandeling immers retroactief uit het rechtsverkeer haalt en het geacht wordt nooit te hebben bestaan;

dat hoewel de RvS artikel 52 54 Verblijfsbesluit strikt genomen niet vernietigd heeft en dat artikel dus nog bestaat, heeft het RvS arrest toch gevolgen voor andere aanvragen gezinshereniging ingediend door een derdelands familielid van een Belg of Unieburger;

dat volgt uit artikel 159 Grondwet dat stelt dat hoven en rechtbanken alleen (algemene, provinciale en plaatselijke) besluiten en verordeningen mogen toepassen die wettig zijn (= exceptie van onwettigheid);

dat artikel 159 Grondwet zich alleen tot de rechtscolleges richt en niet tot het bestuur;

dat het bestuur (zoals DVZ of een gemeente) dus niet op eigen gezag besluiten of reglementaire bepalingen buiten beschouwing kan laten (zie onder meer RvS 19 september 1991, nr. 37.671; RvS 22 september 1992, nr. 40.449; RvS 22 april 1997, nr. 65.974);

dat op de regel dat de uitvoerende macht niet bevoegd is om een reglementaire bepaling buiten toepassing te laten wel een uitzondering bestaat: wanneer het besluit of reglement aangetast is door een flagrante en onbetwistbare onwettigheid, moet het besluit als onbestaande beschouwd worden, ook door het bestuur (zie onder meer RvS 22 november 2018, nr. 243.019; RvS 29 april 2008 nr. 182.591; RvS 22 april 1997, nr. 65.974, A.J.T. 1997-98, 527, noot J. Theunis);

dat echter in voormeld arrest nr 255.275 de RvS zich niet uitspreekt over de vraag of artikel 52 54 Verblijfswet aangetast is door een 'dermate manifeste en onbetwistbare onwettigheid' dat het als onbestaande beschouwd moet worden;

dat eerdere rechtspraak van de RvS én het Grondwettelijk Hof (GwH) in tegenovergestelde zin eerder lijke te wijzen op het 'betwistbare karakter' van de (on)wettigheid van artikel 52 54 Verblijfswet;

dat in 2017 de RvS immers nog in een ander cassatiearrest stelde, gesteund door twee arresten van het GwH, dat de termijn van zes maanden in artikel 42 Verblijfswet een absolute vervalttermijn is, dat artikel 52 Verblijfsbesluit 'integraal de uitvoering is van artikel 42 Verblijfswet en dat artikel 52 Verblijfsbesluit als lagere norm niet strijdig kan zijn met artikel 42 Verblijfswet zodat er in alle gevallen ambtshalve een F kaart moet afgeleverd worden aan de echtgenoot van een statische Belg wanneer geen beslissing genomen is binnen de zes maanden na een aanvraag (RvS 17 januari 2017, nr. 237.042);

dat in het arrest nr. 121/2013 het GwH uitdrukkelijk vaststelde dat zowel uit de parlementaire voorbereiding als uit het algemeen opzet van de artikelen 40 en verder van de Verblijfswet blijkt dat de wetgever gewild heeft dat de termijn van zes maanden waarbinnen over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht beslist wordt, in elk geval nageleefd wordt (GwH van 26 september 2013, nr 121/2013);

dat daaruit volgens de RvS volgde dat de termijn van zes maanden een vervalttermijn is;

dat de RvS ook verwees naar een arrest nr 128/2010 waarin het GwH wees op de dubbele waarborg voor de betrokken vreemdeling: 'Enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt dat voorts de bestreden beslissing voorhoudt dat geen rekening mag worden gehouden met de inkomsten van verzoeker uit zijn tewerkstelling in dienstverband bij BV DAKWERKEN HOFMAND - waar verzoeker overigens nog steeds werkt - bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon aangezien deze zelf zou moeten aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in het levensonderhoud van zichzelf en haar gezinsleden én de bestreden beslissing terzake verwijst naar jurisprudentie van het Grondwettelijk Hof en de Raad van State (Grondwettelijk Hof, arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019, arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015, arrest RvS nr. 235.65 dd. 28.06.16 en arrest RvS nr. 236.022 dd. 06.10.2016);

dat conform vaste rechtspraak van de RW indien DVZ vaststelt - zoals in casu - dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet voldoen aan de gestelde vereisten van artikel 42 1, tweede lid Vw er een wettelijke verplichting is om een behoeftenanalyse te doen waarbij de het eigen inkomen van de partner van de Belg niet zomaar kan genegeerd worden aangezien inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader van het gezin uitmaakt;

dat dit volledig in de lijn ligt van de rechtspraak van het Hof van Justitie — o.a. HvJ 3 oktober 2019, nr. C-302/18, X t. Belgische staat), waarbij werd geoordeeld dat de inkomsten van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene derdelander, niet uitsluitend zijn eigen inkomsten moeten zijn, maar ook inkomsten mogen omvatten die door een derde aan de aanvrager ter beschikking worden gesteld en dit voor zover ze vast, regelmatig en voldoende zijn;

dat aldus de bestreden beslissing geheel ten onrechte heeft nagelaten bij uitvoering van de behoeftenanalyse rekening te houden met de inkomsten uit tewerkstelling in dienstverband, dewelke verzoeker sedert minstens oktober 2023 ononderbroken en tot op heden heeft;

dat aldus de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloomt is;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 17.10.24 dan ook niet alleen o.a. de artikelen 40ter, 41, 52, en 42 Vreemdelingenwet én artikel 52 van het K.B. van 8 oktober 1981 schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op ‘afdoende’ wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. Hieraan is *in casu* voldaan. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker *in casu* niet heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden om tot een verblijf in functie van zijn Belgische echtgenote te worden toegelaten. Hij heeft hierbij uiteengezet dat verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn Belgische echtgenote stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen heeft. Hij heeft verder geduid dat het inkomen van verzoekers echtgenote lager ligt dan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet en dat hij, op basis van de voorgelegde documenten, niet kan besluiten dat haar inkomsten volstaan om aan haar en verzoekers behoeften te voldoen zonder ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de opgegeven motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten aanvoert tegen de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van dit beginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat

de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

De door verzoeker aangevoerde schending van voornoemde beginselen moet, in voorliggende zaak, worden onderzocht in het van de toepasselijke wetsbepalingen.

2.5. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet binnen de termijn bepaald in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet werd genomen, en derhalve laattijdig is zodat hij overeenkomstig artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit in het bezit had moeten worden gesteld van een F-kaart.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Uit het voorgaande blijkt dat artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet als algemene regel stelt dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de zes maanden volgend op de datum van het indienen van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Dit wetsartikel voorziet echter niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van zes maanden wordt overschreden. Verzoekers standpunt dat het overschrijden van de in artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn aanleiding dient te geven tot de erkenning van een recht op verblijf vindt derhalve geen steun in de bewoordingen van dit wetsartikel en is ook niet in overeenstemming te brengen met de andere wetsbepalingen waaruit blijkt dat een recht op verblijf maar kan worden erkend indien werd vastgesteld dat aan de hiertoe gestelde voorwaarden is voldaan en er geen beletselen zijn om dit verblijfsrecht te erkennen. Tot een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan derhalve niet worden besloten.

In artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit is wel bepaald dat indien verweerder geen enkele beslissing heeft genomen binnen de in artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie moet worden beschouwd als ingewilligd. In de Vreemdelingenwet kan evenwel niet worden gelezen dat de wetgever de Koning uitdrukkelijk heeft gemachtigd om regels te voorzien die inhouden dat in bepaalde gevallen een recht op verblijf kan worden erkend indien niet aan de voorwaarden hiertoe is voldaan of indien er hiertoe beletselen bestaan. In een koninklijk besluit kan dan ook niet worden bepaald dat een recht op verblijf, na het verstrijken van een termijn, steeds automatisch dient te worden erkend, terwijl de wetgever heeft vastgelegd dat dit recht slechts kan worden erkend indien aan strikte voorwaarden is voldaan en indien er geen wettelijke beletselen inzake de erkenning van enig verblijfsrecht zijn.

Aangezien artikel 159 van de Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen, houden de voorgaande vaststellingen in dat de Raad geen toepassing kan maken van artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit. Een reglementaire bepaling waarvan de onwettigheid wordt vastgesteld, moet door de Raad immers buiten toepassing worden gelaten (RvS 20 december 2017, nr. 240.240). Bijgevolg kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit ter staving van zijn standpunt dat een recht op verblijf diende te worden erkend omdat niet binnen een termijn van zes maanden een beslissing werd genomen in antwoord op zijn verblijfsaanvraag.

Ook uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit op dit punt geen rechtsgrond vindt in artikel 42 van de Vreemdelingenwet (RvS 15 december 2022, nr. 255.275; RvS 9 maart 2023, nr. 15.275 (c); RvS 2 juni 2023, nr. 15.416 (c); RvS 26 oktober 2023, nr. 257.760; RvS 11 september 2023, nr. 257.271). Het feit dat de Raad van State, zoals verzoeker aanvoert, inderdaad artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit niet vernietigd heeft, noch heeft gesteld dat die bepaling is aangetast door een “*flagrante en onbetwistbare*” onwettigheid, doet geen afbreuk aan de constante rechtspraak van de Raad van State die stelt dat artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit wat betreft de verplichting om na zes

maanden een verblijfskaart af te geven, geen rechtsgrond vindt in artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Recent stelde de Raad van State nog in zijn arrest nr. 259.251 van 26 maart 2024 opnieuw: *“Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de 6 maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Deze bepaling voorziet echter niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6 maanden wordt overschreden, noch geeft ze de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen. Artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit vindt derhalve geen rechtsgrond in artikel 42 van de vreemdelingenwet en kan derhalve niet zonder schending van die laatste bepaling worden toegepast.”* Hieruit blijkt wel dat de Raad van State van oordeel is dat een toepassing van artikel 52, § 4 van het Vreemdelingebevel een schending zou uitmaken van artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog een arrest van de Raad van State nr. 237.042 van 17 januari 2017 aanhaalt en verwijst naar twee arresten van het Grondwettelijk Hof van respectievelijk 4 november 2010 en 26 september 2013, wijst de Raad op de evolutie in rechtspraak en stelt dat de interpretatie die aan de betrokken wetsbepalingen in de aangehaalde arresten is gegeven geen stand meer houdt in het licht van recente rechtspraak van de Raad van State.

Gelet op het voorgaande, faalt de kritiek van verzoekende partij naar recht als zou uit artikel 42 van de Vreemdelingenwet en/of artikel 52, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet een verplichting volgen voor de verwerende partij om een verblijfskaart af te geven na het verstrijken van de termijn van zes maanden na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging wanneer binnen die termijn geen beslissing is genomen of betekend.

2.6. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij voorliggende verblijfsaanvraag van de verzoekende partij heeft geweigerd omdat hij niet heeft aangetoond dat zijn Belgische echtgenote over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker een document voorlegt met betrekking tot de inkomsten van verzoeker die verband houden met zijn tewerkstelling in dienstverband bij BV DAKWERKEN H.. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en de Raad van State, toegelicht waarom de bewezen inkomsten van de verzoekende partij zelf niet kunnen beschouwd worden als bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt, met name omdat het de Belg is die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken opdat is voldaan aan de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en dat *in casu* met de bestaansmiddelen van de aanvrager geen rekening kan worden gehouden omdat de voorwaarde enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan geen afbreuk wordt gedaan door het huwelijksvermogensrecht.

Het wordt niet betwist dat de Belgische echtgenote geen gebruik heeft gemaakt van haar rechten van vrij verkeer als burger van de Europese Unie en aldus een statische Belg is. In deze situatie geldt artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

In casu betwist verzoeker niet dat de voorwaarde van stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet enkel opgelegd wordt aan *“de Belg”*, en dat met de inkomsten van verzoeker zelf geen rekening mag worden gehouden bij de beoordeling van deze voorwaarde (cf. GwH 24 oktober 2019, nr. 149/2019; RvS 19 augustus 2024, nr. 260.501; RvS 2 maart 2023, nr. 255.940; RvS 20 oktober 2015, nr. 232.612; RvS 8 april 2020, nr. 247.379; RvS 12 december 2017, nr. 240.164; RvS 26 januari 2017, nr. 237.191; RvS 6 oktober 2016, nr. 236.022; RvS 28 juni 2016, nr. 235.265; RvS 26 april 2016, nr. 234.515; RvS 20 oktober 2015, nr. 232.612; RvS 23 april 2015, nr. 230.955). Verzoeker betwist evenmin dat de referentiepersoon op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, en rekening houdend met op dat moment van het in aanmerking te nemen referentiebedrag, niet over toereikende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid 1° van de Vreemdelingenwet beschikt.

Verzoeker meent echter dat verweerder in het kader van de behoefteanalyse, die voortvloeit uit artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, ten onrechte heeft nagelaten rekening te houden met de inkomsten van verzoeker die verband houden met zijn tewerkstelling in dienstverband bij BV DAKWERKEN H.. Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat indien voormeld referentiebedrag niet wordt bereikt, de verwerende partij op grond van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse dient uit te voeren *“op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden [...] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”*. Bij de behoefteanalyse wordt dus op basis van de behoeften van de gezinshereniger en zijn familieleden nagegaan of bestaansmiddelen die lager zijn dan het voornoemde referentiebedrag toch volstaan opdat de gezinshereniger zichzelf en zijn familieleden kan onderhouden zonder dat zij ten laste komen van het sociale bijstandstelsel. De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen bij de beoordeling van de voorwaarde van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals te dezen inkomsten van de aanvrager zelf, alsnog in aanmerking te nemen (RvS 2 maart 2023, nr. 255.940). Het betoog van verzoeker dat de verwerende partij rekening had moeten houden met zijn inkomsten aangezien deze inkomsten *“mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader van het gezin uitmaakt”* kan gelet op voorgaande niet gevolgd worden.

Het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 3 oktober 2019 in de zaak C-302/18, waarnaar verzoeker verwijst, noopt niet tot een andere conclusie. Dit arrest heeft immers betrekking op de situatie van langdurig ingezetenen en niet, zoals te dezen, op de situatie van een derdelander die gezinshereniging aanvraagt met een statische Belg. Het is juist dat het Hof van Justitie in dit arrest oordeelt dat uit artikel 7, lid 1, c) van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86) voortvloeit dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan, zodat de inkomsten die afkomstig zijn van derden of een familielid van de aanvrager aldus niet uitgesloten zijn *“mits zij vast, regelmatig en voldoende zijn”*. Echter, verzoeker als derdelander familielid van een Belg niet valt onder de draagwijdte van de richtlijn 2003/86, aangezien die luidens haar artikel 3, derde lid van deze richtlijn niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. Hoewel in de voorbereidende werken bij de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet op algemene wijze kan worden gelezen dat statische Belgen op het vlak van gezinshereniging op voet van gelijkheid worden geplaatst met vreemdelingen uit derde landen, kan het loutere feit dat de Belgische wetgever zich voor wat betreft de gezinshereniging met statische Belgen heeft laten inspireren door de bewoordingen van de artikelen 10 en verder van de Vreemdelingenwet, waardoor er inderdaad tekstuele gelijkenissen zijn tussen de voormelde bepalingen en artikel 40ter, § 2, van de Vreemdelingenwet, niet volstaan om te besluiten dat de invulling die het Hof van Justitie geeft aan de bestaansmiddelenvereiste vervat in artikel 7 van de richtlijn 2003/86 eveneens van toepassing is op verzoekers situatie van echtgenoot van een statische Belg. Dit betreft immers een louter interne situatie waarop artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van toepassing is, en waarvan de draagwijdte reeds werd uitgelegd door het Grondwettelijk Hof en de Raad van State (RvS 19 augustus 2024, nr. 260.501).

De bestreden beslissing kon terecht geen rekening houden met de voorgelegde inkomsten van de echtgenoot van de referentiepersoon.

Verzoeker brengt verder geen concrete argumenten bij die de door de verwerende partij gemaakte behoefteanalyse als niet deugdelijk zouden kunnen doen doorgaan

2.7. Anders dan verzoeker aanvoert, kan de Raad niet volgen dat de bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding of van alle redelijkheid ontbloomt is.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig tweeduizend vijftwintig door:

K. ALLYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS